

ת"פ (רמלה) 15173-01-24 - מדינת ישראל נ' שחדה אבו חמיד (עציר)

ת"פ (רמלה) 15173-01-24 - מדינת ישראל ע"י נ' שחדה אבו חמיד ע"שלו רמלה

ת"פ (רמלה) 15173-01-24

מדינת ישראל ע"י

ב"כ עו"ד נעים

נגד

שחדה אבו חמיד (עציר) ע"י

ב"כ עו"ד בקויה

בית משפט השלום ברמלה

[11.06.2025]

כבוד השופטת רבקה גלט

החלטה

עניינה של החלטה זו במחלוקת שנתגלעה בשלב הטיעונים לעונש, בשאלת זכותה של המאשימה להגיש כראיה מטעמה סרטון, המתעד את האירוע נושא כתב האישום.

מיקוד המחלוקת

ביום 29.9.24 הודיעו ב"כ הצדדים כי הגיעו להסכמה דיונית, לפיה הנאשם יודה בעובדות כתב האישום המתוקן והדיון יידחה לצורך הכנת תסקיר, אך לא גובשו הסכמות בעניין העונש. לאחר האמור, הורשע הנאשם כמוסכם, והדיון נדחה. לאחר שהוגש התסקיר, התקיים דיון ביום 8.6.25, אז הודיעה ב"כ המאשימה, כי בכוונתה להציג במהלך טיעוניה לעונש סרטון, המתעד את האירוע. לכך התנגדה ב"כ הנאשם, וטענה כי לא הודע לנאשם מראש על הכוונה להציג את הסרטון, ויש בכך משום חריגה מן ההסדר הדיוני, אשר כלל נוסח כתב אישום מתוקן ומוסכם, שרק על בסיסו ניאות הנאשם להודות.

ב"כ הנאשם הפנתה להחלטת בית המשפט המחוזי בת"פ 30590-09-11 מד"י נ' אבו עסל (17.6.12), והוסיפה כי המאשימה נהגה באופן בלתי ראוי, ואילו ידע הנאשם על כוונתה ייתכן שלא היה מודה בעבירות. עוד הוסיפה, כי מטרת התביעה היא לנסות ולהביא להחמרה בענישה על פי הסרטון, אך מטרה זו בדיוק יש למנוע על פי ההלכה הפסוקה, מקום בו הוסכם על נוסח כתב אישום, ולא הוסכם מראש על הגשת ראיות נוספות.

ב"כ המאשימה מצדה טענה כי עומדת לה הזכות להגיש את הסרטון, כיוון שהיה חלק מחומר החקירה, ואין בו כדי להפגיע את הנאשם. עוד טענה כי בהתאם להלכה הפסוקה, אין מניעה להגיש סרטונים גם כשגובש הסדר טיעון מלא. בהקשר הנוכחי, נטען כי את הסרטון צילמו הנאשם וחבריו בעצמם, כך שלא ייתכן כי תימנע הגשתו. המאשימה הפנתה למספר החלטות של בית המשפט העליון.

הכרעה

לאחר עיון ובחינה, אני סבורה כי הצדק עם ב"כ הנאשם, שטיעוניה מתיישבים עם ההלכה הפסוקה. ויודגש, מסקנה זו מתבקשת לא רק בהסתמך על ההחלטה אליה הפנתה ב"כ הנאשם, כי אם על פי החלטות בית המשפט העליון אליה הפנתה המאשימה עצמה:

כך, בע"פ 677/14 דנקנר נ' מד"י (17.7.14) נאמר:

הלכה היא, כי כאשר מתקבלת הודעת הצדדים על הסדר הטיעון, שבמסגרתה הושגה הסכמה על העובדות המהוות בסיס לאישום, מהוה הדבר סוף פסוק מבחינת יתר הראיות, ואין מקום להתייחס לראיות אחרות אלא בהסכמת הצדדים (ע"פ 1234/08 פלוני נ' מדינת ישראל (2008); ראו גם ע"פ 2909/04 סדון נ' מדינת ישראל (2005); ע"פ 2564/12 קרני נ' מדינת ישראל (2012); בהקשר זה הולמים דברי בית המשפט בעניין לוי:

"ההודאה המוסכמת בעובדות, אשר תחומיה ומהותה הוגדרו בפירוט על דעת התביעה, ואשר עליה נתבססה ההרשעה בדין, לא הותירה בידי התביעה את האפשרות להתבסס על ראיות נוספות, החורגות מן הנוסח המוסכם... הודאה מוסכמת בין הצדדים, המתקבלת על-ידי בית המשפט, ובתנאי שהיא מתקבלת כאמור, היא בגדר סוף פסוק מבחינת יתר הראיות, שהושמעו לפני שהוסכם על נוסח ממצה של הודאה בעובדות, והוא, אם הצדדים לא הסכימו על הבאת תיאור רקע מלא יותר בעת הסיכומים לעונש"

בע"פ 7349/14 מד"י נ' פלונית (14.5.15) נאמר:

ניתן להניח כי אילו ידעה המערערת שבכוונת המשיבה לטעון טענות נוספות בנוגע לנסיבות ביצוע העבירה בשלב הטיעונים לעונש, היא היתה נמנעת מליתן הסכמתה להסדר הטיעון - וכך אמנם נטען על ידה בערעור. בוודאי שהמערערת לא היתה נותנת ידה להסדר כזה אילו היתה יודעת כי טענות המשיבה יתקבלו על ידי בית המשפט המחוזי כעובדות מוכחות או מוסכמות הגם שלא הונח להן בסיס ראיתי כלשהו, וכי יינתן להן משקל נכבד בגזירת הדין. משכך הוברר, התוצאה היא שלא היה מקום להוסיף ולהתחשב בטענות המשיבה בשלב הטיעונים לעונש בעת גזירת דינה, מעבר למשקל שכבר ניתן למערכת היחסים המעורערת שבינה לבין המתלונן במסגרת כתב האישום המתוקן.

בע"פ 5677/11 פלוני נ' מד"י (18.6.12) נאמר:

בית המשפט כלל איננו אמור להתייחס בגזר-דינו לנסיבות נוספות, אשר אין להן אזכור בכתב האישום המתוקן... יש להדגיש כי האיסור הנ"ל חל בצורה שווה על כל הפרטים ה"חיצוניים", יהא מקורם אשר יהא. נתונים "אסורים" אלה יכולים לנבוע מכתב האישום המקורי, או ממקורות אחרים...

ובע"פ 1931/15 מויססקו נ' מד"י (26.3.15) נאמר:

במסגרת הסדר טיעון כל אחד מהצדדים מכלכל את צעדיו תוך שקילת הסיכויים והסיכונים, גם באשר להיקף הפירוט העובדתי וטיבו. בהקשר של הסדרי טיעון אין לבית המשפט אלא העובדות בהן הודה הנאשם. בית המשפט אינו רשאי להביא בחשבון לצורך גזירת הדין עובדות שלא בא זכרן בכתב האישום בו הודה נאשם לצורכי הסדר טיעון. עינינו הרואות, בית המשפט העליון שלל, מכל וכל, הגשת ראיות נוספות אשר לא עברו את מבחן הביקורת השיפוטית, במקום בו גובש נוסח אישום מוסכם. זאת בין אם נועדו הראיות להוסיף נסיבות שלא בא זכרן בנוסח המוסכם, ובין אם נועדו להוסיף פירוט עובדתי, ויהא מקורן אשר יהא.

במקרה דנן, טענה המאשימה כי מטרת הגשת הסרטון היא לשם "המחשה" של האירוע בלבד. ואולם, מעבר לכך שלא הוסכם על הגשת ראיות נוספות לשם "המחשה", ברור הוא כי מטרת ההגשה היא להביא להחמרה בענישה באמצעותו, שאלמלא כן היתה המאשימה מסתפקת בנוסח האישום המוסכם. לפיכך, לא אוכל לאפשר זאת. אני דוחה את הבקשה להגשת הסרטון.

המזכירות תשלח את ההחלטה לב"כ הצדדים.

ניתנה היום, ט"ו סיוון תשפ"ה, 11 יוני 2025, בהעדר הצדדים.